DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

№ 5 | *Warszawa, dnia 20 grudnia 1921 roku* | *Rok II*

46.

A. I 11791.

OKÓLNIK № 153

W PRZEDMIOCIE PODPISYWANIA PISM WYCHODZĄCYCH Z MIN. SPRAW ZAGR. NAZEWNATRZ.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28/X 1920 r. w sprawie organizacji i zasad urzędowania Ministerstw („Monitor Polski" № 251 z dnia 5/XI 1920 r. i okólnik Pana Prezydenta Ministrów z dn. 21/I 1921 r. № 1427) i w ślad okólników M. S. Z. № 36 z dnia 5/III 1921 r. № 42 z dnia 19/III 1921 r. i A. I. 6254 z dnia 1/VIII 1921 roku w tym przedmiocie,—celem ostatecznego ustalenia zasad podpisywania, zanim zostanie wprowadzona w całości instrukcja biurowa, obowiązująca na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 25/X 1920 r. w sprawie biurowości Ministerstw („Monitor Polski" № 251 z dn. 5/XI 1920 r.), niniejszem przypominam treść wyżej wspomnianych rozporządzeń i okólników, oraz zarządzam co następuje:

Art. 1.

Aprobacie mojej, jako naczelnej władzy rządzącej w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, podlegają bezwzględnie:

a) projekty ustaw, oraz rozporządzenia wykonawcze, okólniki i instrukcje do nich,
b) sprawy odnoszące się do Sejmu, Naczelnika Państwa, Prezydenta Rady Ministrów i Rady Ministrów, oraz do Ministrów osobiście,
c) sprawy organizacyjne Ministerstwa i urzędów Ministerstwa,
d) nominacje urzędników w Ministerstwie i urzędach podległych,
e) pisma adresowane do Kierowników Poselstw osobiście, zawierające uwagi co do ich działalności lub funkcjonowania placówek.

Sprawa udzielenia pełnomocnictw do podpisu „za Ministra", wyznaczenia mych zastępców i określenia ich kompetencji, jak również zastrzeżenia do mej aprobaty spraw, poza powyżej wymienionemi, zostanie przezemnie załatwiona oddzielnie.

Art. 2.

Decyzje osób zastępujących Ministra w zakresie przez niego wyznaczonym z zaznaczeniem ich zastępczego charakteru są podpisywane w następujący sposób: pod wyrazami „za Ministra“, podpis osoby do tego upoważnionej i oznaczenie jej stanowiska służbowego (Podsekretarza Stanu, Dyrektora Departamentu).

Poza osobami zastępującemi Ministra na podstawie jego pisemnego upoważnienia, żaden z urzędników Ministerstwa nie ma prawa podpisywać „za Ministra“.

Art. 3.

Każde pismo, wychodzące z Ministerstwa powinno być traktowane, jako aprobowane przez Ministra, bez względu na to, kto je podpisuje, z tą jedynie różnicą, że co do pism mniejszej wagi, t. zn. takich, których podpisywanie należy do kompetencji Naczelników Wydziałów i Kierowników Biur, takie pisma mogą być podpisywane bez umieszczenia, pod treścią, słów „za Ministra“, a jedynie z oznaczeniem, pod nazwiskiem osoby podpisującej, jej stanowiska służbowego.

Art. 4.

Dyrektor Departamentu ma prawo ostatecznej aprobaty (podpisu) spraw załatwianych przez podległe jemu wydziały, z wyjątkiem spraw zarezerwowanych dla Ministra.

Przy podpisie Dyrektor oznacza swoje stanowisko służbowe (Dyrektor Departamentu).

Dyrektora Departamentu zastępuje urzędnik wyznaczony przez Ministra i wówczas podpisuje za Dyrektora, oznaczając swoje stanowisko służbowe.

Art. 5.

Naczelnik Wydziału (Kierownik Biura) ma prawo załatwiać i podpisywać korespondencję bieżącą wydziału, mającą charakter informacyjny, nie przesądzającą merytorycznego załatwienia (zapytanie, ponaglenie, odpowiedzi i t. p.), przy podpisie oznacza swoje stanowisko służbowe (Naczelnik Wydziału).

Naczelnika zastępuje urzędnik wyznaczony przez Dyrektora i wówczas podpisuje za Naczelnika Wydziału w zakresie jemu wyznaczonym, oznaczając przy podpisie swoje stanowisko służbowe.

Art. 6.

W urzędach mi podległych (Poselstwach, Konsulatach) kompetencja podpisywania korespondencji należy do Kierownika danego urzędu (Posła, Konsula).

Art. 7.

Kierownikowi danego urzędu (Poselstwa, Konsulatu) przysługuje prawo przelania kompetencji podpisywania za niego urzędnikowi najstarszemu po nim rangą, o ile ten ostatni jest oficjalnym jego zastępcą. W takim razie podpis się umieszcza w następujący sposób: po wyrazie za Posła" lub „za Konsula" podpis osoby do tego upoważnionej i oznaczenie jej stanowiska służbowego (Radca legacyjny, Sekretarz legacyjny, Wice-Konsul, Sekretarz konsularny).

Korespondencję w zakresie odpowiadającym kompetencji Naczelnika Wydziału może, z upoważnienia Kierownika urzędu, podpisywać wyznaczony przez niego najstarszy po nim rangą urzędnik, który przy podpisie oznacza swoje stanowisko służbowe.

Za ścisłe przestrzeganie niniejszego rozporządzenia czynię odpowiedzialnymi P. p. Dyrektorów Gabinetu i Departamentów, Naczelników Wydziałów, Kierowników Biur i Kierowników podległych urzędów (Poselstw, Konsulatów zagranicznych).

Minister
(—) *Skirmunt.*

Warszawa, dnia 23 XI 1921 r.

47.

K. III-c 95925

OKÓLNIK № 215

W SPRAWIE WYMIANY BANKNOTÓW I-EJ EMISJI.

W uzupełnieniu okólnika № 193 w sprawie wymiany banknotów polskich I-ej emisji—Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości i wykonania następujący komunikat P. K. K. P.:

„Wobec licznych zapytań, skierowanych do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przez zagranicznych właścicieli banknotów polskich, wycofanych z obiegu, wyjaśniamy co następuje:

P. K. K. P. przystępując dla powodów natury technicznej do wycofania swych banknotów I-ej emisji, nie ustaliła zagranicą żadnych urzędowych miejsc wymiany, wychodząc z założenia, że do wymiany powołane są w pierwszym rzędzie Oddziały P. K. K. P. w kraju. Postępowanie takie jest najzupełniej zgodne z praktyką wszystkich banków emisyjnych, z których dotychczas żaden nie ustalił zagranicą urzędowych placówek dla wymiany swych banknotów, wycofywanych z obiegu.

Praktyka ta jednakże bynajmniej nie naraża zagranicznych właścicieli banknotów polskich na straty, gdyż mogą oni banknoty te przysłać do P. K. K. P. w Warszawie bezpośrednio lub też za pośrednictwem banków, które w drodze komisowej zajmują się temi tranzakcjami. Ponieważ wywóz marek polskich z Polski jest zakazany, przeto zagraniczni właściciele banknotów polskich naogół nie mogą otrzymać wzamian za nadesłane ban-

knoty nowych banknotów drugiej serji. Natomiast równowartością przesłanych not mogą w obrębie Polski dysponować swobodnie i bez jakichkolwiek ograniczeń. Uwzględniając specjalnie interesy właścicieli drobnych sum banknotów polskich, dla których dysponowanie tego rodzaju mogłoby być połączone z pewnemi trudnościami, P. K. K P. zdecydowała się udzielić im dalszego udogodnienia i będzie w wypadkach, gdy klient zagraniczny posiada sumy nieprzekraczające 10.000 mp., udzielała zezwoleń na wysyłkę efektywnych banknotów nowych serji, z tem jednakże zastrzeżeniem, że ogólna suma banknotów, wysyłanych na tej drodze zagranicę, nie może przekroczyć 10% ogólnej sumy wycofanych banknotów, przesłanych nam do wymiany przez dany bank zagraniczny".

Do powyższego M. S. Z. wyjaśnia, że Oddziały P. K. K. P. przedstawiane im banknoty będą wymieniały aż do dn. 15 stycznia 1922 r. Placówki więc Rz. P. za granicą mogą je przyjmować również do wyżej wymienionego terminu. Ponieważ jednak rachunki, związane z wymianą, P. K. K. P. musi zamknąć bezzwłocznie po tym terminie, przeto placówki, które będą przyjmowały wycofane banknoty, winny w dn. 15 stycznia 1922 r. zawiadomić P. K. K. P. w drodze telegraficznej o sumie reprezentowanej przez zebrane, lecz niewysłane do Warszawy banknoty. Banknoty te należy przesłać do P. K. K. P. przez najbliższego kurjera.

Za Ministra

(—) *W. Babiński.*

Warszawa, dnia 12/XII 1921 r. Wice-Dyr. Departamentu

48.

K. II-b. 50155

O K Ó L N I K

W SPRAWIE MIENIA EWAKUOWANEGO DO ROSJI I UKRAINY SOWIECKIEJ.

W związku z okólnikiem M. S. Z. z dnia 30 września r. b. № 154 w sprawie rejestracji mienia ewakuowanego do Rosji lub Ukrainy, M.S.Z. podaje do wiadomości, iż rozporządzeniem Prezesa Głównego Likwidacyjnedo z dnia 23 listopada 1921 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych — wyznaczony w § 10 Rozporządzenia Prezesa G. U. L. z dnia 12 sierpnia 1921 r., ogłoszonego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych („Monitor Polski" № 202 z dnia 6 września 1921 r. pozycja 268), termin składania deklaracji został przedłużony do dnia 1 lutego 1922 r.

Za Ministra

(–) *W. Babiński.*

Warszawa, dnia 9/XII 1921 r. Wice-Dyrektor Departamentu.

K III-c 95530

49.

OKÓLNIK

W SPRAWIE WYWOZU Z POLSKI KRUSZCÓW SZLACHETNYCH, BIŻUTERJI, WALUT OBCYCH, ORAZ ZABYTKÓW, DZIEŁ SZTUKI I KULTURY.

W uzupełnieniu okólnika swego № 124 z dnia 22 sierpnia r. b. Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje poniżej do wiadomości i wykonania okólnik Departamentu Ceł № 20022/DC II/21, nadesłany przy piśmie Ministerstwa Skarbu z dnia 10 listopada r. b. № 20022, a mianowicie:

„Na zasadzie ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dzien. Ustaw № 62, poz. 404 z r. 1920) jest zabroniony wywóz zagranicę kruszców szlachetnych we wszelkiej postaci, jako to: w monetach, sztabach i wyrobach, oraz w stanie nieprzerobionym. Każdy, opuszczający granice Rzeczypospolitej ma prawo wywieźć następujące przedmioty złote, srebrne lub platynowe do swego własnego użytku: 1) jedną obrączkę ślubną, 2) jeden zegarek kieszonkowy, ewentualnie z łańcuszkiem lub dewizką, 3) dwa pierścionki, 4) parę kolczyków.

Na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 31 grudnia 1920, (Dzien. Ust. № 18 poz. 104 z r. 1921), wywóz walut zagranicznych i dewiz, niepochodzących z kupna w bankach dewizowych, dozwolony jest bez uzyskiwania specjalnego pozwolenia do wysokości 150 fr. szw. lub równowartości w innych walutach. Wywóz marek polskich w gotowiźnie, w czekach lub przekazach dozwolony jest bez specjalnego pozwolenia do wysokości 3000 marek polskich jednorazowo lub 10000 marek miesięcznie.

Jednak przepisy powyższych ustaw nie mogą być stosowane przy powrotnym wywozie zagranicę rzeczy wartościowych i pieniędzy przez osoby, które miały je z sobą przy wjeździe do Polski.

Wobec tego, aby uniknąć na przyszłość zażaleń ze strony osób interesowanych, w szczególności cudzoziemców, powracających zagranicę, zarządza się, co następuje:

Podróżni, przybywający na czasowy pobyt do Polski, winni przedłożyć urzędowi celnemu na granicy dokładny spis w dwuch egzemplarzach posiadanych kruszców w wyrobach, sztabach i monetach, oraz innych kosztownych przedmiotów osobistego użytku, tudzież walut. Spis ten ma zawierać nadto imię, nazwisko i miejsce stałego pobytu strony. Po sprawdzeniu i należytem zaświadczeniu przez urząd celny obydwuch egzemplarzy spisu, jeden pozostaje w urzędzie, drugi zaś zatrzymuje zgłaszający. Przywieziona waluta może być potwierdzona przez urząd celny w paszporcie podróżnego.

Podróżni opuszczający Polskę, którzy zadeklarowali ilość i rodzaj pieniędzy oraz biżuterji, przywiezionych ze sobą do Polski i którzy posia-

dają odnośne zaświadczenie w paszportach swoich lub też osobno wydane im przez urzędy celne, nie potrzebują innego pozwolenia na wywóz z Polski owych zadeklarowanych ilości oraz rodzajów pieniędzy i biżuterji.

Cudzoziemcy, którzy wjechali do Państwa Polskiego bez zadeklarowania swoich pieniędzy oraz biżuterji mogą być narażeni na ich konfiskatę przy wyjeździe z Polski, chyba, że otrzymają specjalne pozwolenie na wywóz od Ministerstwa Skarbu (Departament Kredytowy) w Warszawie, ul. Rymarska 5, lub tegoż delegatów".

Do powyższego Ministerstwo Spraw Zagranicznych nadmienia, że na mocy dekretu z dn. 31 października 1918 r. (Dzien. Praw R. P. № 16 poz. 36, 1918 r.) zakazany jest również wywóz z Polski zabytków, dzieł sztuki i kultury, które można wywozić jedynie na zasadzie specjalnego pozwolenia Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (Departament Sztuki i Kultury).

Za Ministra
(—) *W. Babiński.*
Wice-Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dnia 10/XII 1921 r.

50.

K. III-a. 71256.

OKÓLNIK

W SPRAWIE PZEDŁOŻENIA JEDNORAZOWO ZAŚWIADCZENIA O SŁUŻBIE SZEREGOWYCH, KTÓRYCH RODZINY POBIERAJĄ ZASIŁKI WOJSKOWE.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przesyła poniższe pismo Ministerstwa Spraw Wojskowych do wiadomości i ścisłego wykonania.

Za Ministra
(—) *W. Babiński.*
Wice-Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dnia 26/XI 1921 r.

Załącznik.

Na skutek zapytania Krajowej Komisji Zasiłkowej we Lwowie Licz: 1999/K. Z. z dn. 13/X b. r. jak wobec rozporządzenia tut. Licz: 92256/N. Za. z dn. 23/IX b. r. postąpić należy w odniesieniu do rodzin wojskowych, pozostających w niewoli,zaginionych, zmarłych, a w szczególności służących w b. W. P. na Syberji, t. j. od kogo żądać zaświadczeń służby, wyjaśnia się:

1. Byłoby rzeczą zbędną, częstokroć zaś nawet bez skutku, żądać ponownych zaświadczeń od rodzin wojskowych, *przebywających* w niewoli, względnie zaginionych, iż wojskowi ci pozostają nadal w niewoli lub zaginęli, albowiem rodziny te uzyskały i przedłożyły już raz władzy zasił-

kowej odnośne zaświadczenia, na mocy których został im zasiłek przyznany, względnie go nadal pobierają. Wypłata zasiłku dla rodzin wojskowych tych kategorji nie może doznać przerwy, zgodnie z art. 7 rozporządzenia R. O. P. z dn. 20/VII 1920 r. (Dz. Urz. № 63 z dn. 28/VII 1920 r. poz. 518), które nie stanowi, iż wypłata zasiłku ma być wstrzymana, o ile wojskowy w pewnym określonym terminie nie powróci do kraju, czy to do dalszej służby, czy też w celu demobilizacji. Z drugiej zaś strony na oddziałach ciąży obowiązek zawiadamiać władzę zasiłkową o powrocie z niewoli (zaginienia) odnośnego wojskowego, że póki władza zasiłkowa takiego zawiadomienia od oddziału nie otrzyma, uważać musi, iż wojskowy wciąż jeszcze znajduje się w niewoli (zaginął).

2. Od rodzin wojskowych *zmarłych* lub *poległych* nie należy żądać ponownego zaświadczenia o śmierci wojskowego, skoro rodziny te już je raz przedłożyły.

3. W wypadkach, gdy wypłacony zasiłek wojskowy dotyczy rodzin *wojskowych pełniących służbę w b. W. P. na Syberji* należy, zgodnie z pkt. 6 przepisów wykonawczych do rozporządzenia M. S. Wojsk. Dep. Gosp. Licz. 66823/N. z dn. 6/X 1920 r., zwracać się wprost do Wydziału Uposażenia Dep. VII Int.—celem stwierdzenia, czy wymieniona osoba pozostaje nadal na Syberji, czy też powróciła do kraju i znajduje się w szeregach armji krajowej, względnie, czy i kiedy została zdemobilizowana, przyczem przypominam, iż wojskowych, którzy pełnili służbę w b. W. P. na Syberji, a do kraju nie powrócili, należy traktować jako pozostających w niewoli.

Z rozkazu Ministra
Szef Departamentu VII Intendentury:
w. z. (—)
pułkownik intendent.

Warszawa, dnia 5/XI 1921 r.

51.

B. E. 8131.

O B W I E S Z C Z E N I E

O SPISIE URZĘDÓW POCZTOWYCH, TELEGRAFICZNYCH I TELEFONICZNYCH.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów oznajmia, iż wyszedł z druku spis urzędów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, oraz stacji kolejowych upoważnionych do wymiany telegramów prywatnych.

Zamówienia przyjmuje Wydział XII Ministerstwa Poczt i Telegrafów. Cena egzemplarza wynosi 1500 mar. pol.

Ze względu na łączące Polskę z zagranicą stosunki handlowe pożądane jest rozpowszechnienie tego spisu w kołach przemysłowo-handlowych i urzędowych zagranicą, za pośrednictwem Placówek konsularnych.

Objaśnienia do spisu podane są także w języku francuskim.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów jest skłonne na żądanie i rachunek Konsulatu przesłać odpowiednią ilość egzemplarzy po cenie 1500 marek i prosi o nadesłanie zamówienia.

Za Ministra

(—) *Bertoni.*

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dnia 12/XII 1921 r.

52.

SKOROWIDZ

DLA ZORJENTOWANIA SIĘ W ZNAKACH, JAKICH UŻYWAŁY WYDZIAŁY MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH OD DNIA 1 GRUDNIA 1918 ROKU DO CHWILI WPROWADZENIA OBOWIĄZUJĄCEGO OBECNIE STATUTU ORGANIZACYJNEGO M. S. Z. Z DNIA 1/IV 1921 R.

A. TYMCZASOWA ORGANIZACJA M. S. Z. Z DNIA 1 GRUDNIA 1918 R. (P. MECHA), OBOWIĄZYWAŁA DO DNIA 14 LUTEGO 1919 R.:

1. Sekcja Polityczna:	*Znak:*
Wydział Polityczny	Pol.
„ Konsularny	Kon.
„ Ekonomiczno-Handlowy	Ek.
„ Prawny	
Biuro Prasowe	Prs.
2. Sekcja Techniczno-Komunikacyjna:	T. K.
Wydział Komunikacji (paszporty i kurjerzy)	Kom.
„ Kontroli (cenzura)	Kontr.
„ Gospodarczy	Gsp.
Ekspedyt i Centrala Materjałów piśmiennych.	
3. Sekcja Ogólna:	
Wydział Prezydjalny	Prz.
„ Personalny	Pu.
„ Finansowy	F.
Bibljoteka	B.

Kancelarje były wydziałowe. Rozdzielanie korespondencji odbywało się w Biurze Prezydjalnem.

B. ORGANIZACJA M. S. Z. Z DNIA 12 LUTEGO 1919 R. (P. HABICHTA). OBOWIĄZYWAŁA OD DNIA 14 LUTEGO 1919 R. DO 1 PAŹDZIERNIKA 1919 ROKU.

1. Departament Polityczno-Dyplomatyczny:

		Znak:
Wydział I.	Watykan, Francja, Włochy, Szwajcarja, Portugalja, Hiszpanja	D. I.
Wydział II.	Anglja z kolonjami i protekt., Holandja, Belgja	D. II.
Wydział III.	Niemcy, Austrja, Czechosłowacja, Danja, Szwecja i Norwegja	D. III.
Wydział IV.	Ameryka, Kuba, Haiti, St. Domingo	D. IV.
Wydział V.	Rosja, Finlandja, Łotwa, Ukraina, Kaukaz, Persja	D. V.
Wydział VI.	Rumunja, Jugosławja, Bułgarja, Turcja, Grecja, Węgry	D. VI.
Wydział VII.	Japonja, Chiny, sprawy żydowskie, Palestyna, Abisynja	D. VII.
Wydział VIII.	Szyfrowy	D. VIII.
Wydział IX.	Ceremonjału (Protokół Dyplomatyczny)	D. IX.
Wydział X.	Prasowy	D. X.
Wydział XI.	Propagandy	D. XI.
Wydział XIa.	Informacyjny (obecnie D. VII.)	D. XIa.
Wydział XII.	Tłomaczeń	D. XII

2. Departament Prawno-Administracyjny:

Wydział I.	Prezydjalno - Personalny	A. I.
Wydział II.	Prawny	A. II.
Wydział III.	Bibljoteka	A. III.
Wydział IV.	Konsularny	A. IV.
Wydział V.	Ekonomiczno - handlowy	A. V.
Wydział VI.	Gospodarczy	A. VI.
Wydział VII.	Paszportowo-kurjerski	A. VII.
Wydział VIII	Finansowy	A. VIII.

Były dwie departamentowe kancelarje (D. i A.). Rozdziału pism dokonywano w kancelarji D. Pisma wychodziły nazewnątrz z liczbami departamentowemi z dodaniem z przodu liczby znaku departamentu (D. lub A.), a z tyłu — liczby rzymskiej wydziału, np. D. 9865/VI. lub A. 13502/IV. Prócz tego wydziały prowadziły swoje dzienniki. Rejestratury miały być departamentowe. Była tylko w Departamencie Dyplomatycznym; w Departamencie Administracyjnym rejestratury utrzymały się w wydziałach.

C. ORGANIZACJA M. S. Z. Z DNIA 1 PAŹDZIERNIKA 1919 ROKU. (P. SKRZYŃSKIEGO) OBOWIĄZYWAŁA OD 1 PAŹDZIERNIKA 1919 R. DO 1 PAŹDZIERNIKA 1920 ROKU.

Dzieliła Ministerstwo na 3 departamenty:

Dyplomatyczny (D), Sekretarjat Generalny (S), i Administracyjny (A).

Podział szczegółowy na Wydziały znajduje się w № 2 Dziennika Urzędowego M. S. Z. z dnia 1 maja 1920 r. str. 7 i nast.

W tymże Dzienniku Urzędowym podano również i znaki wydziałów.

Rozdział poczty odbywał się jak i poprzednio w kancelarji Departamentu D. Pisma wychodziły tak samo znaczone, jak i w poprzednim okresie, tylko zamiast dwóch były trzy kancelarje departamentowe: D., S. i A. Rejestratura departamentowa istniała nadal tylko w Departamencie Dyplomatycznym. Wydziały prowadziły dalej dzienniki wydziałowe.

Tak było od 1/X 1919 r. do 1/1 1920 r.

Od 1 stycznia 1920 r. przestały istnieć kancelarje departamentowe, a miast nich zaprowadzono Dziennik Główny, który rozdzielał pocztę na wydziały. Przy Dzienniku Głównym zestawiano skorowidz pochodzenia i nazwiska.

Pisma wychodziły z dwiema liczbami: główną i wydziałową. Wzory znaczenia pism według tej organizacji podaje № 2 Dziennika Urzędowego M. S. Z. z r. 1920, str. 2.

D. ORGANIZACJA M. S. Z. Z DNIA 1 PAŹDZIERNIKA 1920 ROKU. (P. SAPIEHY). OBOWIĄZYWAŁA OD 1 PAŹDZIERNIKA 1920 ROKU DO 1 KWIETNIA 1921 ROKU.

Gabinet Ministra z Protokółem Dyplomatycznym (G).

Dyrekcja Spraw Politycznych (D).

Wydział D. I. Ogólny,
Wydział D. II. Zachodni,
Wydział D. III. Północny,
Wydział D. IV. Środkowo-Europejski.
Wydział D. V. Wschodni,
Wydział D. VI. Ekonomiczny,
Wydział D. VII. Prasowy,
Wydział D. VIII. Informacyjny,

Sekretarjat Generalny (S).

Wydział S. I. Personalny
Sekcja Finansowa S. II.
Wydział S. III. Archiwalno-Naukowy,
Oddział Komunikacji S. IV.

Departament Konsularny (K).

K. I. Sekretarjat,
K. II. Prawno-Konsularny,
K. III. Administracyjno-Konsularny,

Departament Prawno-Traktatowy (P).

Wydział P. I. Traktatowy,
Wydział P. II. Opinji Prawnych.

Biuro Szyfrowe.

Przestał istnieć Dziennik Główny, a miast niego stworzono Centralne Biuro Podawcze. Wpływ CBP wpisywano na wykazy; wykazy te, opatrzone liczbami wydziałowemi, wracały do CBP, gdzie na ich podstawie zestawiano skorowidz pochodzeniowy.

Pisma wychodziły tylko z liczbami wydziałowemi, znaczone początkowo rozmaicie: jedne wydziały kładły znak departamentu przed liczbą, a za liczbą znak wydziału, jak za czasów organizacji B., np. S. 354. I., inne i znak departamentu i znak wydziału kładły za liczbą: np. 9876. A. IV., inne wreszcie—przed liczbą wydziałową kładły oba znaki, np. D III. 5467.

Utrzymał się trzeci system.

Rejestratury były odtąd tylko wydziałowe. Rejestraturę Departamentu Dyplomatycznego zlikwidowano. System układania rejestratur, począwszy od organizacji B., był w Ministerstwie liczbowy.

E. STATUT ORGANIZACYJNY M. S. Z. ZATWIERDZONY PRZEZ RADĘ MINISTRÓW ZACZĄŁ OBOWIĄZYWAĆ OD DNIA 1 KWIETNIA 1921 ROKU.

(„Monitor Polski" z dn. 1 kwietnia 1921 r. № 74).

Rozdział poczty i znaczenie pism odbywało się, jak i w okresie poprzednim. W Departamentach D. i A. dzienniki były prowadzone w Wydziałach, Biurach i Oddziałach, w Departamencie K. — w referatach.

Referat Ogólny (K. I.) znaczył pisma K/I; dzienniki rozpoczął od liczby 23001.

Referat Prawa Międzynarodowego znaczył pisma K/IIa; dzienniki rozpoczął od liczby 25001.

Referat Pretensji i odszkodowań, znaczył pisma K/IIb; dziennik rozpoczął od liczby 45001;

Referat Paszportowo - wojskowy znaczył pisma K/IIIa; dziennik rozpoczął od liczby 55001;

Referat Uchodźctwa i repatrjacji, znaczył pisma K/IIIb; dziennik rozpoczął od liczby 75001;

Referat Finansowo - zapomogowy znaczył pisma K/IIIc; dziennik rozpoczął od liczby 90001.

Do dnia 31 marca 1921 r. cały wpływ dla Departamentu Konsularnego wpisywano do ogólnego dziennika departamentowego.

Po ukazaniu się w № 251 Monitora Polskiego z dnia 5 listopada 1920 r. Rozporządzenia Rady Ministrów zaczęły wydziały od 1 stycznia 1921 r. układać rejestratury rzeczowo.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

DZIENNIKA URZĘDOWEGO M. S. Z.

WARSZAWA, PLAC MAŁACHOWSKIEGO 4, PAŁAC BAR. KRONENBERGA II P.

ODDZIAŁ TECHNICZNO-NAUKOWY M. S. Z. TEL. 413-21.

CENA NUMERU POJEDYŃCZEGO MKP 75.

TŁOCZONO W DRUKARNI WŁ. ŁAZARSKIEGO

z polecenia Ministra Spraw Zagranicznych.

BIBLIOTHECA